

iPure^{CZ}

reMarkable 2 v praxi | Skutečný **multitasking** | **Zkratky #3**
Google Classroom | Senior **iPad mini**

iPure.cz 268/2022, šestý ročník | **Šéfredaktor a zakladatel:** Filip Brož

Redakce: Jan Březina, Jan Pražák, Marek Hajn, Daniel Březina, Jura Ibl, Karel Oprchal, Jan Netolička, Karel Boháček, Martin Adámek, Jakub Michlovský, Jakub Dressler, Michal Rada

iPurecz, s.r.o., IČ: 06481663 | **Kontakt:** redakce@ipure.cz

Jaký byl rok 2022?

Editorial ■ Honza Březina

Je zde konec roku a to je vždy dobrá příležitost se zastavit a ohlédnout.

Jaký byl rok 2022 z pohledu

milovníka produktů Apple?

Uspokojily nás novinky? Byl Apple

tím, čím jsme jej chtěli mít?

Upřímně řečeno si nejsem úplně jist odpovědí. Nabízejí se totiž dva zcela protichůdné pohledy. Pokud bychom srovnávali s produktově opravdu nabaženým rokem 2021, tak to bylo letos takové trochu nemastné a neslané. Ne že by byly novinky špatné, ale rozhodně chyběl takový ten wow effect, a to jak u HW, tak i u SW. Apple pravděpodobně musel některé novinky z řady technických a logistických důvodů odložit a je to znát.

Na druhou stranu, když si uvědomíme tempo, se kterým Apple inovuje a jaký byl rok 2022 z pohledu celosvětové ekonomické situace, mi přijde vlastně dobře, že trochu zpomalili. Apple se již mnohokrát dostal do situace, kdy přislíbil novinky, které pak nešlo sehnat, nebo nefungovaly na 100 %. I přes odložení některých novinek jsou dodací lhůty mnohem delší, než bychom chtěli, a software není tak odladěný, jak bychom si představovali. Takže zpomalit, doladit a dotáhnout je v zájmu uživatelů.

Já беру rok 2022 jako ten lepší, co se týká Applu, a hlavně se těším na to, že v roce 2023 nás čekají produkty, na které čekáme již roky. Bude to jízda a vy si ji můžete užít s námi!

Těším se.

reMarkable 2

po 18 měsících #2

Magazín ■ Marek Hajn

Svět se mění a my s ním. Papír tu s námi je několik tisíc let. Zdroje se neshodují. Nelze říci přesně jak dlouho. Nicméně, nenastal čas pokročit a nahradit tužku a papír něčím jiným?

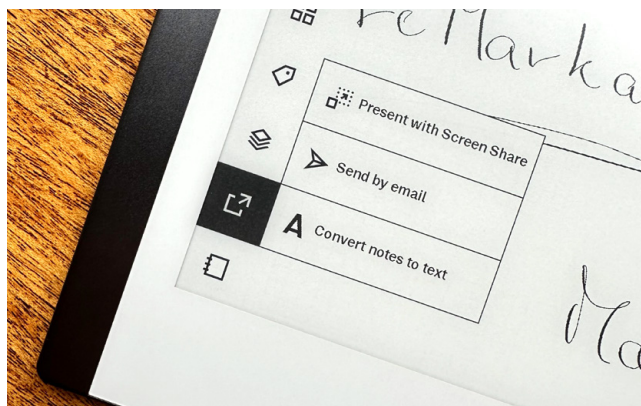
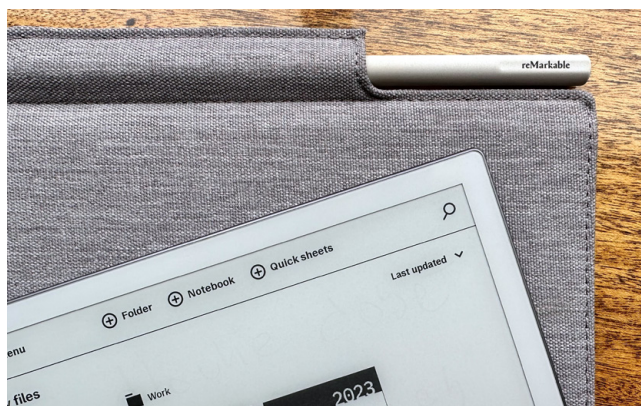
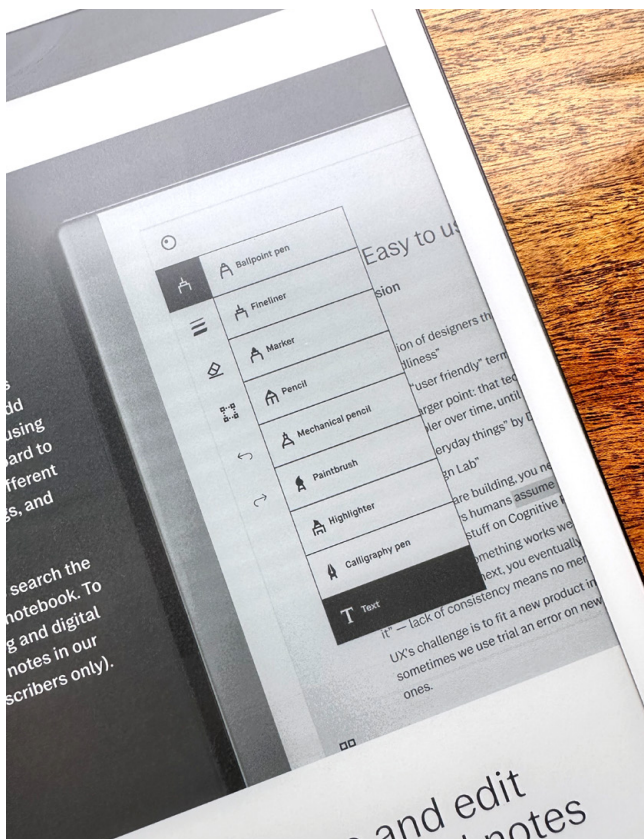
Vánoce jsou tu, ale my nezastavujeme a jedeme dál, a to rovnou do druhého dějství mého seriálu o tabletu reMarkable 2 po 18 měsících intenzivního používání. Tedy vlastně ne tabletu, ale digitálního papíru. To už jsme si vyjasnili minule, v iPure číslo 265.

DĚJSTVÍ DRUHÉ

V prvním díle jsem se lehce dotkl toho, proč pořád používám reMarkable, a také jsem zmínil nejčastější kritiku, kterou na účet tohoto zařízení slýchám. Doufám, že už máme jasno i v tom, pro koho reMarkable je a pro koho není. Pokud ne, mrkněte se na minulý článek a projděte si ho znovu.

Konkurence je v tomto segmentu, ač se to nezdá, poměrně velká. Amazon nedávno přišel se svým zařízením Scribe. Onyx prodává své tablety Boox, které zkoušel Filip, jestli se nepletu. Kobo Elipsa je spíše na čtení, i když psát na tom můžete také.

Pak narazíte na spoustu zařízení různých výrobců, které se profilují jako e-inkové tablety pro čtení a psaní. Zlí jazykové tvrdí, že mnohá z těchto zařízení jsou lepší než reMarkable, protože ten stojí jen na masivním marketingu a to je vše. Tohle

jsme si vysvětlili už minule, takže se k tomu nebudeme vracet.

Mezi konkurenci samozřejmě musíme počítat i tablety od Samsungu a také iPady. Zvláště nová aplikace Freeform, která přišla jen před pár týdny s iPadOS a iOS 16.2, je více než zajímavá a iPad zase posouvá o kousek dopředu. V mých očích je mířená spíše proti aplikacím jako je Notion, Evernote nebo Notability, ale co se týče psaní na iPadu, otevírá vám nové možnosti. A pak je tu samozřejmě zařízení, které je na trhu nejdéle. Tužka a papír. 😊

Co tím chci říct? Konkurence tu je a mládenci v reMarkable jsou si toho očividně vědomi, protože na svém tabletu pracují. Hardwarově je pořád stejný. Bavíme se tu o druhé generaci. Kdy přijde třetí, nevím. Spekulace se objevují, ale osobně jim zatím moc nevěřím.

Softwarově se ale reMarkable mění a dle mého názoru k lepšímu. Již delší dobu se účastním beta programu, takže k novým funkcím mám přístup dříve.

Jako všude jinde i zde platí, že beta verze OS používáte na vlastní riziko a může se stát, že o svá data přijdete. Já do toho rizika šel a musím zaklepat na dřevu, že zatím jsem nenarazil na problém a software funguje jak má, v podstatě bez chyb. Ale tak to nemusí být navždy.

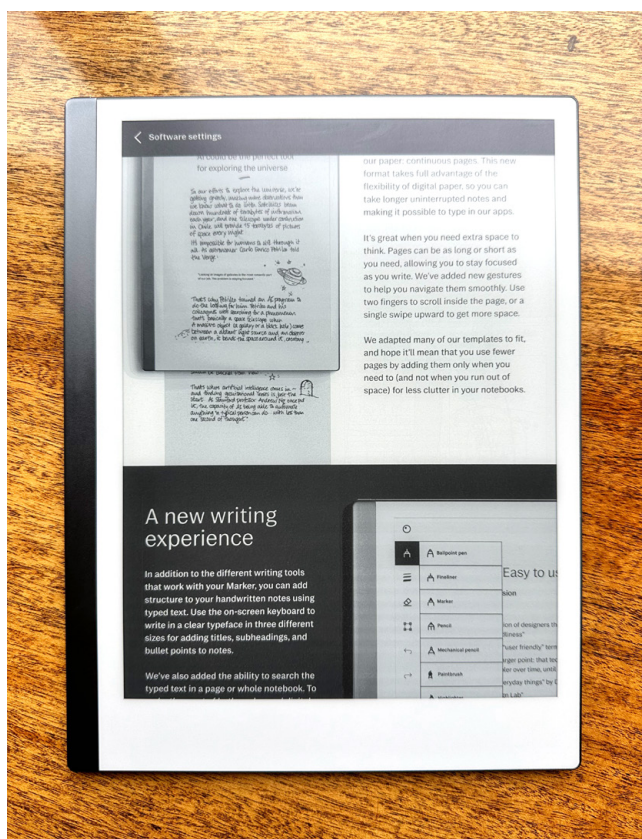
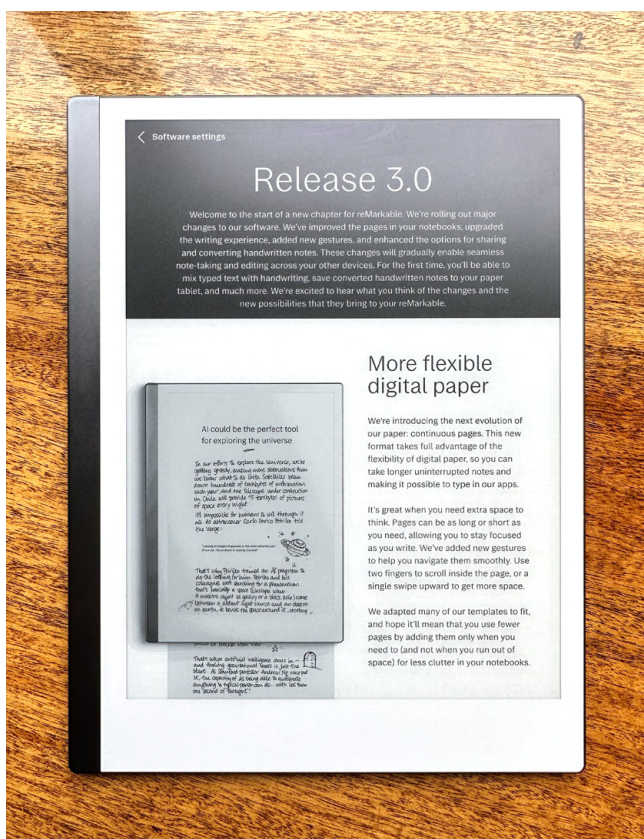
Nicméně právě teď, během prosince 2022, reMarkable uvolňuje verzi 3.0 pro svá zařízení druhé generace. A těch novinek je více než dost. Pojďme se podívat na ty hlavní, které zpřijemňují každodenní používání.

NEKONEČNÉ STRÁNKY

reMarkable doposud fungoval jako kniha. Měli jste k dispozici formát stránky a mezi více stránkami jste listovali doleva nebo doprava. Tedy stejně jako u mých stále oblíbených zápisníků Moleskine. Jedinou výhodou navrch oproti papíru byla možnost používat různé šablony a pracovat s vrstvami na stránce.

S verzí 3.0 přichází možnost se na jedné stránce posouvat i horizontálně. Dopíšete na konec stránky a chcete pokračovat, ale nechcete jít na další, novou stránku vpravo? Stačí swipe nahoru a aktuální stránka se vám „prodlouží“. Kam až? To nevím. Já zatím nejvíce použil čtyřikrát takto prodlouženou stránku. Mělo by to ale jít dál a dál a ještě o kus dál a pak ještě trochu a znovu. 😊

Osobně tuhle novinku oceňuji u myšlenkových map a u psaní deníku. Některé dny se roze-píšu tolik, že mi jedna nebo dvě stránky prostě nestačí. Mnohem více mi vyhovuje se na stránce posunout dolů, než listovat do stran. Každý

S verzí 3.0 přichází možnost se na jedné stránce posouvat i horizontálně. Dopíšete na konec stránky a chcete pokračovat, ale nechcete jít na další, novou stránku vpravo?

den má tak svoji vlastní stranu a není rozdělen na více listů.

NÁSTROJE

reMarkable 2 aktuálně nabízí osm různých nástrojů pro psaní. Od tužky, přes pero, fixy, až po zvýrazňovač, štětec nebo kaligrafické pero, které mám moc rád.

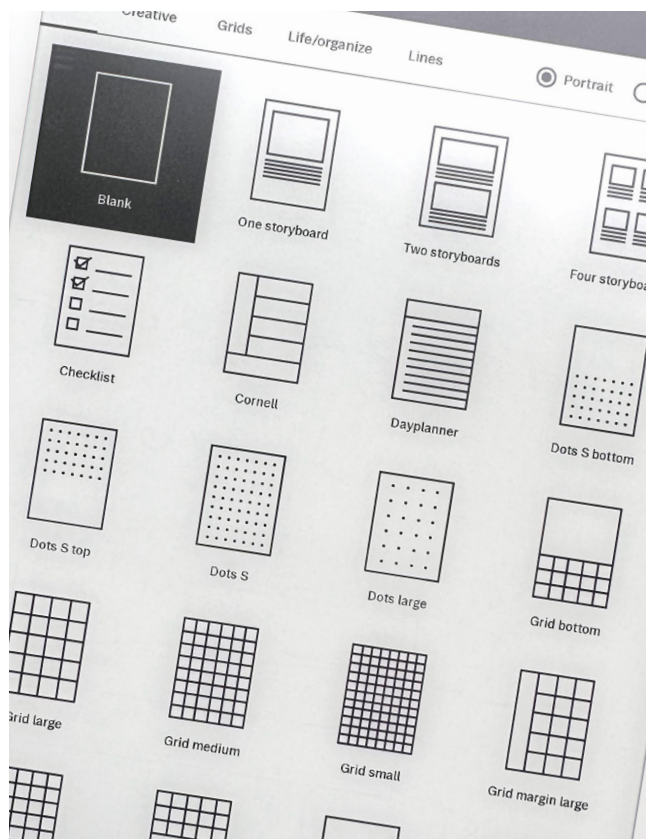
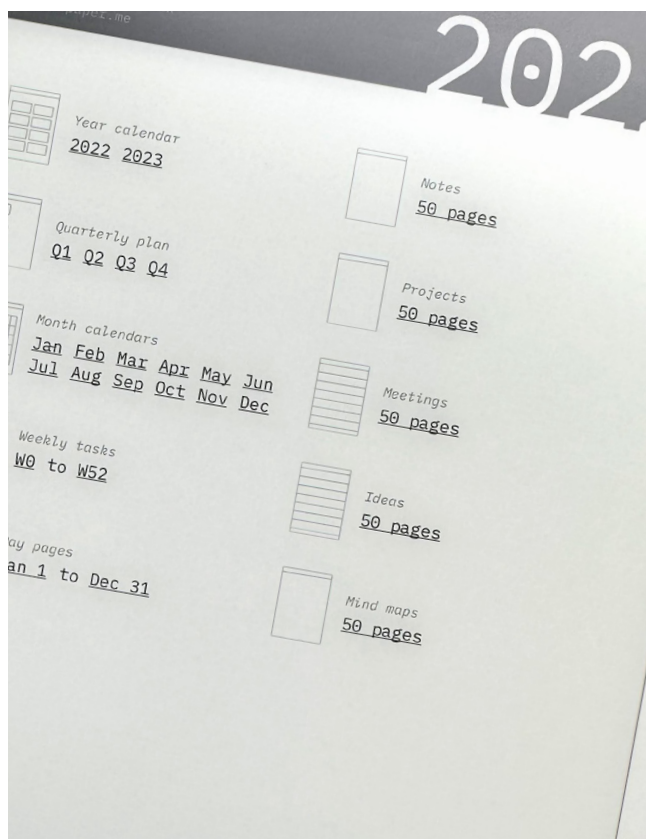
Nově přibyla i možnost vložit strojový text. Ten „naťukáte“ pomocí klávesnice, která se objeví na displeji. Může přijít vhod, pokud psaný text konvertujete na strojový a potřebujete následně něco doplnit. Toto pak jde ruku v ruce s možností editace poznámek v aplikacích reMarkable pro různé OS. Jednoduše si v iPhone otevřete aplikaci, vyberete poznámku a na klávesnici dopíšete, co potřebujete. Ve finálních verzích tahle možnost ještě není. Nicméně v betě funguje dobře, takže by to

mohla být otázka už jen dnů, spíše než týdnů, než se dostane do verze veřejné.

Konverze psaného textu do strojového dříve fungovala jen, když jste poznámku odeslali e-mailem. Nově tuto funkci můžete využít kdykoli a pracovat s ní dle potřeby. Často během jednání napíšu pár bodů, které pak převedu do strojového textu a pošlu ostatním účastníkům. Funguje to fakt dobře.

ZMĚNA POHLEDU

Možnost „otočit“ tablet z režimu na výšku do režimu na šířku je taky něco, po čem uživatelé volali. Stejně tak možnost rotace vybraného obsahu. Používám toto poměrně často u myšlenkových map, nebo dlouhých poznámek z jednání, když se nemohu vejít na jednu stránku. Označím si obsah, zmenším ho, pootočím, přesunu. Však to znáte třeba z iPadu. reMarkable to umí také. Tužka a papír ne. ☺

DALŠÍ NOVINKY I TY NEGATIVNÍ

Může to znít jako malichernost, ale tohle je pro mě osobně asi největší novinka. Protože jsem na úplném začátku nevěděl, jestli reMarkable je to právě zařízení pro mě, koupil jsem jen základní tužku. Řekl jsem si, že si odpustím tu výrazně dražší, u které druhý konec funguje jako guma.

Což v praxi znamenalo, že kdykoli jsem chtěl něco opravit nebo vymazat, musel jsem ručně přepnout nástroj na gumu, nebo v menu ťuknout na šipku zpět. Nová verze software umí gesta dvěma a třemi prsty. Ťuknutí na displej dvěma prsty funguje jako šipka zpět, třemi prsty jako šipka dopředu. Je to maličkost, ale při každodenním psaní je to obrovská výhoda a jedno z mála gest, které jsem si okamžitě zapamatoval a používám ho pořád.

Vítám i možnost vytvoření vlastních štítků, ačkoliv si na ně stále zvykám a celkem často

je zapomínám používat. Pravdou ale je, že výrazně usnadňují filtrování a vyhledávání poznámek. Fungují v podstatě stejně jako v Gmailu nebo Evernote. Každá stránka může mít přiřazený libovolný počet štítků. Je tedy jen na vás, jakou si navrhnete strukturu a jak je budete používat.

Bohužel všechno není jen růžové a občas se objeví věci, které člověku nesednou. reMarkable změnil hlavní menu a zmizela z něj položka, která otevřela pohled na kompletně všechny zápisníky v tabletu. Nově jsou v menu My files, což je práce se zápisníky ve formě adresářové struktury. Dále tu najdete Oblíbené, které asi netřeba vysvětlovat. Přístup k integracím, jako je Disk Google nebo OneDrive. Štítky a pak Filtry. Právě skrz filtry si můžete zobrazit buď Zápisníky, PDF nebo elektronické knihy. Nahradilo to tedy výše uvedenou položku, ale už to vyžaduje krok navíc, a to mi nějak nevyhovuje. Zvyknu si? Určitě. Ale

Jakmile na webu propojíte službu reMarkable se svým cloudovým účtem, ať už je to Disk Google, OneDrive nebo Dropbox, můžete pracovat se soubory uloženými v cloudu.

původní způsob jsem používal přes rok a byl mi prostě bližší.

CO DÁL?

Zastavil bych se u integrací. Ty totiž značně rozšiřují možnosti reMarkable z formy digitálního papíru dál. Jakmile na webu propojíte službu reMarkable se svým cloudovým účtem, ať už je to Disk Google, OneDrive nebo Dropbox, můžete pracovat se soubory uloženými v cloudu. Jen s podporovanými formáty: JPG, PNG, PDE, EPUB. A musíte si je stáhnout do zařízení. Pokud v souboru něco upravíte, musíte ho pak nahrát zpět do cloudu, chcete-li ho mít zase uložený tam. Je to možná trochu krkolomné, ale dává to smysl.

Třeba na podpis smluv nebo anotaci dokumentů je tohle velmi dobře použitelné. Nově se soubory PDF zobrazují tak, abyste měli na pravé straně prostor pro vaše komentáře. To je fajn. Nemusíte tak psát přímo do samotného dokumentu.

Přiznám se, že jsem se nenaučil reMarkable používat ke čtení elektronických knih. Nahrát knížku do zařízení je jednoduché. Jak jsem psal výše, můžete si filtrovat jen knihy, takže i práce s knihovnou je jednoduchá. Do knížek si můžete psát, což se může hodit při studiu.

Nicméně já jsem zvyklý číst na iPadu a poslední více jak rok na šesté generaci iPadu mini.

Uznávám, že displej iPadu není z mnoha důvodů ideální pro čtení, ale mně vyhovuje jeho formát a rozměry zařízení. reMarkable, byť je tenký a lehký, je velký. Možná bych se konečně mohl poohlédnout po nějakém Amazon Kindle na čtení. Ale to je také na jinou debatu.

ZÁVĚR... JEŠTĚ NEKONČÍME

Říkal jsem si, že tento seriál nebudu natahovat a novinkami ho ukončím. Jenže...

Minulý rok jsem na Redditu narazil na hyperpaper.me. Objednal jsem si na zkoušku na míru vytvořený diář pro 2022. Přiznám se, že nakonec jsem ho nepoužíval z mnoha různých důvodů. Proč, k tomu se dostaneme.

Nicméně pro rok 2023 toto chci pojmout jinak. Koupil jsem si plánovač znovu a mám ho poskládaný trochu lépe. Pro rok 2022 měl necelých 700 stran. Pro rok 2023 má přes tisíc stran. Dovedete si představit, že kromě jiného u sebe nosíte papírový diář, který má přes tisíc stran formátu A4? To už je pořádná bichle. reMarkable je přeci jen o kousek skladnější.

Už jsem s ním začal pracovat a připravuji si ho tak, abych do něj v lednu skočil po hlavě. A jak to vypadá, jestli to jde nebo nejde, na to se společně podíváme příště.

Multitasking v iPadOS 16

nabízí víc, než byste asi
čekali

Návod / Seriál ■ Honza Březina

V dnešním dílu minisérie o iPadOS 16 se zaměříme na současný běh více aplikací neboli multitasking. Odehrála se nám zde totiž malá revoluce.

Jedním z velkých rozdílů mezi iPadem a Macem je přístup k optimalizaci výkonu a spotřeby energie. U Macu byl vždy kladen důraz na maximální svobodu uživatele a univerzálnost. Systém macOS vám umožní spustit tolik aplikací, kolik jen chcete, a dělá vše pro to, aby co nejlépe fungovaly současně. To znamená nejen multitasking bez omezení, ale například i velmi robustní práci s virtuální operační pamětí. Když spustíte více aplikací najednou, potřebujete mezi ně nějak chytře rozdělit výkon procesoru, ale i operační paměť a další zdroje. Pokud je těchto zdrojů nedostatek, macOS se je snaží průběžně odebrat jiným běžícím aplikacím a pak je zase vracet. Celé je to velmi komplexní a trvalo doslova desítky let, než Apple dosáhl současného stavu.

V případě iPadů se Apple historicky rozhodl jít jinou cestou. Protože první iPady měly omezený výkon a kapacitu baterie, konstruktéři se rozhodli dramaticky omezit možnost multitaskingu a získat tak maximum výkonu a energie pro to, co zrovna děláte. Nešlo jen o technický kompromis. Existují totiž dvě skupiny uživatelů. Jedni mají otevřené desítky oken a dělají paralelně několik činností, a těm je na míru ušitý Mac. Pak je tady ale druhá skupina, do které patřím já, která pracuje skoro výhradně sériově. Děláme jednu činnost po druhé,

maximálně se na ni soustředíme, a když je dokončena, pokračujeme dál. Je to jiný styl práce, s jinými prioritami, který ocení jinou technologii, již se stal právě iPad.

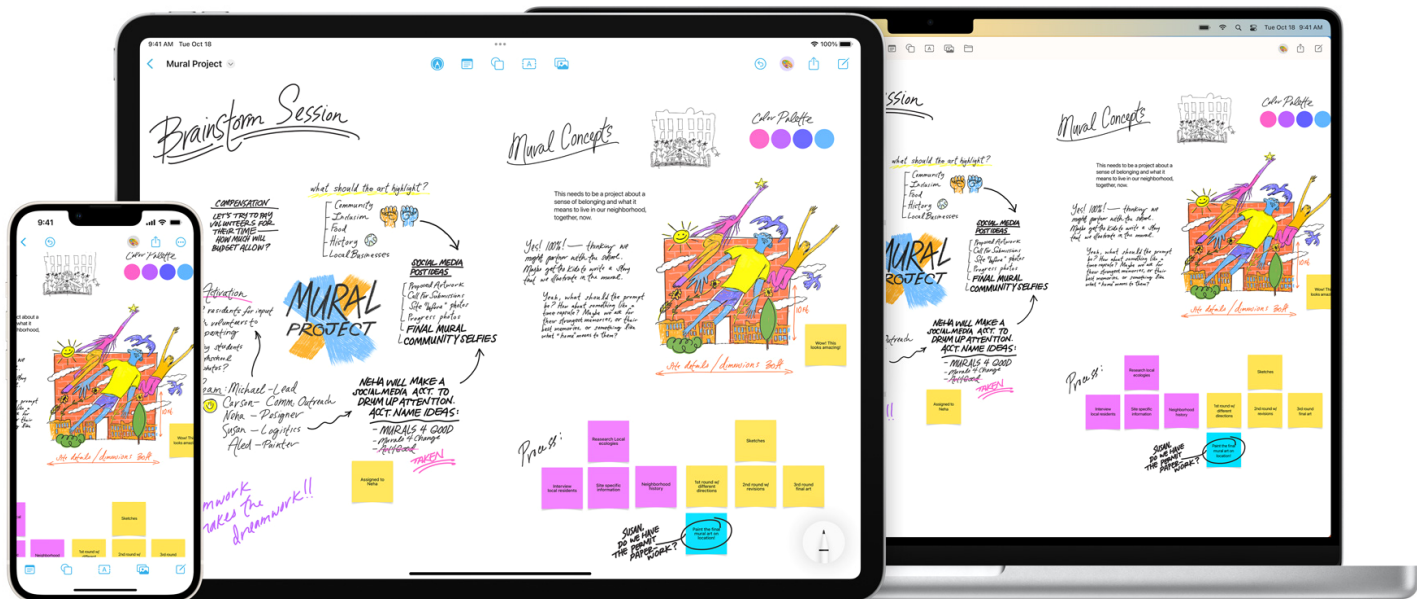
JAK SE ŽIJE BEZ MULTITASKINGU?

Původní koncept iPadOS byl velmi jednoduchý. Aplikace se vždy spouštěla přes celou obrazovku a dostala skoro 100 % výkonu tabletu. Jakmile jste z ní vyskočili na plochu či do jiné aplikace, dostala informaci od systému, že se tak stalo, a k tomu pár sekund na to, aby dokončila nezbytné operace, uložila data apod. Jen chvilku poté ji systém celou uspal, odebral jí procesor, operační paměť a uložil si ji do úložiště ve stavu, ve kterém byla.

V uspaném stavu aplikace nemohla vykonávat žádné činnosti, a tudíž nezatěžovala tablet ani nespotřebovávala energii. Když jste se do aplikace vrátili, operační systém ji během zlomku sekundy načtl do operační paměti a znovu spustil. Díky tomu uživatel získal maximum výkonu pro práci, kterou právě dělal a maximální úsporu energie.

POVOLENÍ BĚHU NA POZADÍ

Poměrně záhy se ukázalo, že existují situace, kdy být bez multitaskingu prostě není praktické. Jsem si jistý, že Apple to věděl od samého počátku, jen

potřeboval trochu času na to, aby hardware iPadu byl připraven na druhý krok. Tím se stal běh na pozadí.

Nejde o plnohodnotný multitasking, kdy současně funguje libovolné množství aplikací. Apple udělal kompromis a umožnil některým aplikacím alespoň omezený provoz v době, kdy je uživatel aktivně nepoužívá. Jak to funguje v praxi?

Když uživatel vyskočí z aplikace, tak dojde k jejímu uspání jako dřív. Pokud to aplikace potřebuje a uživatel to dovolí, v pravidelných časových intervalech systém aplikaci krátkodobě vrátí do paměti a dá jí omezený časový prostor na to, aby udělala nezbytné operace, a opět ji uspí. To se opakuje v pravidelných cyklech prakticky stále. K čemu je to dobré? Například navigace může sledovat vaši aktuální polohu a informovat vás o cestě, i když z ní zrovna vyskočíte. Podobně můžete být v komunikačních aplikacích stále dostupní on-line a při tom je nemusíte mít stále otevřené přes celou obrazovku.

Běh na pozadí není plnohodnotný multitasking. Časová okna, která aplikace dostávají, jsou krátká a nejsou určena pro náročné výpočty. Měla by sloužit k udržování běhu. Nic víc a nic méně.

Běh na pozadí znamená, že aktivně používaná aplikace nedostane všechny výkon, ale stále dostává většinu výkonu zařízení. Stejně tak spotřeba energie

se logicky zvýší, ale ne dramaticky. Uživatel má navíc plnou kontrolu nad tím, které aplikace smějí běžet na pozadí a které ne. Najdete ji v Nastavení – Obecné – Běh na pozadí. A třeba já mám u většiny aplikací běh na pozadí zakázaný, aby zbytečně nespotožbovaly energii a nezatěžovaly procesor. Tato možnost zůstala i v iPadOS 16, protože umožňuje dostat z iPadu maximum výkonu s minimální spotřebou.

MULTITASKING NA PŮL

Když Apple zavedl v iPadOS možnost rozdělit obrazovku na dvě části a ovládat tak dvě aplikace najednou, musel s tím upravit i multitasking. Opět nešlo o plnohodnotný souběh a dále platilo, že po vyskočení z aplikace došlo k jejímu uspání. Když jste ale otevřeli dvě různé aplikace vedle sebe, tak musel systém rozdělit výkon procesoru a operační paměť půl na půl. V případě otevření třetí aplikace v plovoucím okně dokonce na třetinu. To přineslo ze začátku mnoho obtíží, protože iPady neměly dostatek fyzické operační paměti.

iPadOS 16 díky virtualizaci operační paměti tento problém už nemá a pokud máte vypnutý Stage Manager, tak funguje přesně tak, jak je popsáno výše. Aplikace, které máte otevřené na obrazovce (dvě nebo tři), dostanou možnost běžet souběžně

a podělí se o zdroje, které jsou k dispozici. Můžete tak provádět typicky jednu činnost, pro kterou ale potřebujete v druhém okně nějaké podklady. Tak si otevřu webové stránky, ceník nebo tabulku a s využitím získaných dat vytvářím dokument. Nebo otevřu dvě okna, klidně stejné aplikace, a využívám drag and drop.

Čistě teoreticky můžete udělat to, že v jednom okně poběží dlouhý výpočet a v druhém budete dělat nějakou jinou práci, ale to je velmi nepraktické. Tak jsem to dělal před iPadOS 16, když jsem třeba renderoval dlouhé video v LumaFusion nebo exportoval fotografie z Adobe Lightroom. V iPadOS 16 ale tato obezlička už není potřeba.

PLNOHODNOTNÝ MULTITASKING

Pokud máte iPadOS 16 a tablet, který podporuje Stage Manager, tak si poprvé na iPadu můžete vychutnat plnohodnotný multitasking. Ano, Stage Manager přináší nejen možnost překrývajících se oken, ale i plný souběh více aplikací. A Apple to udělal velmi lišácky.

Stage Manager umožňuje dva stavy, ve kterých aplikace mohou být. Buď má aplikace otevřené okno, byť třeba překryté, anebo je minimalizovaná. Jakmile aplikaci minimalizujete, tak dojde k jejímu uspání a maximálně může provádět běh na pozadí

Na iPadu konečně máme plnohodnotný multitasking. Stage Manager přináší nejen možnost překrývajících se oken, ale i plný souběh více aplikací. A Apple to udělal velmi lišácky.

tak, jak jsme si jej popsali výše. Pokud má ale aplikace otevřené okno, tak plnohodnotně funguje, i když ji třeba uživatel právě nevidí a neovládá.

V praxi to znamená, že můžete v LumaFusion renderovat dlouhé video a okno nechat na pozadí. Nad něj si otevřít Adobe Lightroom, spustit dlouhý export fotografií a i ten překrýt dalším oknem, ve kterém si spustíte třeba film z Netflixu. iPadOS 16 nechá všechny tři aplikace běžet naplno, průběžně jim přiděluje zdroje a vy můžete svůj tablet zatížit způsobem, který nebyl doposud vůbec myslitelný. S připojeným externím monitorem můžete mít ve Stage Manageru otevřených až 10 oken a tudíž vám může běžet až 10 aplikací souběžně naplno a k tomu další desítky aplikací mohou běžet v omezeném režimu na pozadí.

Jak na zkratky #3

Máme zkratku, a co dál?

Návod / Seriál ■ Michal Rada

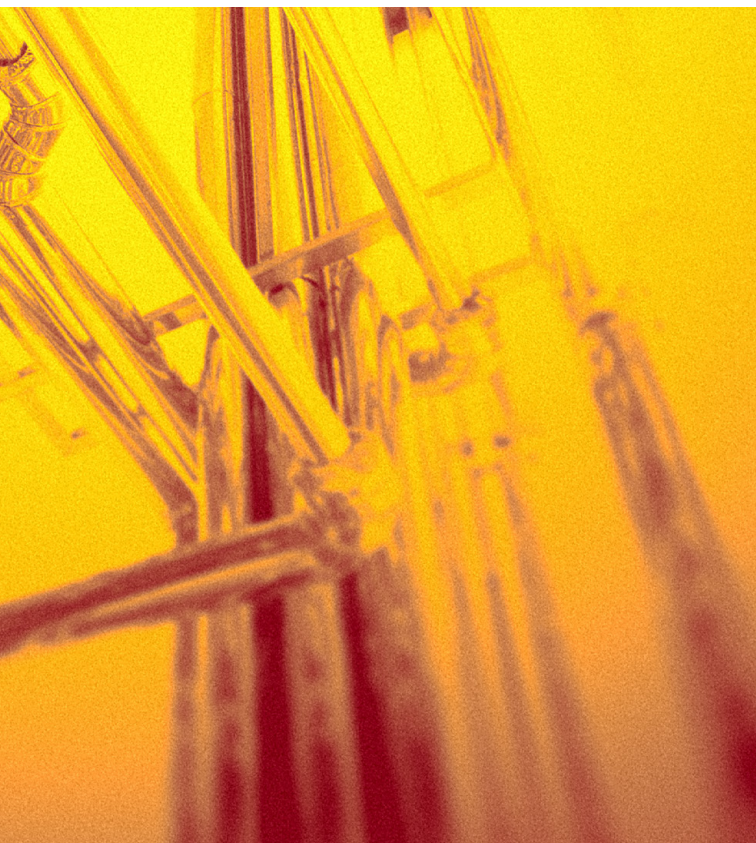
S končícím rokem ukončíme i náš miniseriál o zkratkách. V minulém díle jsme si řekli a prakticky ukázali na příkladech, jak se zkratky tvoří, a naučili jsme se hledat pro nás zajímavé akce. Co vše se dá se zkratkami dělat a jak nám opravdu prakticky mohou pomáhat v každodenních věcech?

Což o to, návodů, jak si udělat zkratky, najdete na internetu hodně, ostatně jsme se tomu i my věnovali minulý týden. Ale jak si zkratky zasunout do svého workflow, aby opravdu pomáhaly a netrčely? Na to se podíváme ve třetím díle seriálu.

VÍCE ZPŮSOBŮ, JAK SE KE ZKRATKÁM DOSTAT

V prvním díle seriálu jsme si ukázali, že zkratky nemusíte pouze vytvářet, ale že existuje předem připravená galerie zkratk, kde můžete čerpat inspiraci. Ve druhém díle seriálu jsme se pak naučili si vytvářet vlastní zkratky, ale pochopitelně můžete tímto způsobem modifikovat i zkratky stažené z galerie. Třetím způsobem, jak do svého zařízení zkratku dostat, je jejich instalace a stažení z iCloudu. Jako u každé instalace součástí z neoficiálních zdrojů doporučujeme velkou opatrnost. Přestože iCloud sám zkratky nějakým způsobem kontroluje a zařízení by pravděpodobně neumožňovalo nainstalovat a spustit zkratku, která by v sobě obsahovala nějaký obzvláště škodlivý skript, mějte se při instalaci z neoficiálních zdrojů na pozoru.

Instalace z iCloudu probíhá tak, že si někde na internetu najdete nějakou zkratku a pro její stažení využijete přímo odkaz na Sdílení z iCloud Drive, kde se stáhne skript dané zkratky. V takovém případě to musíte dělat pouze v prohlížeči Safari, a to přímo na svém mobilním zařízení. Po kliknutí na daný

odkaz se otevře aplikace Zkratky, provede se bezpečnostní kontrola zkratky a aplikace vás dvakrát požádá o potvrzení, že chcete zkratku opravdu do svého zařízení instalovat. Před potvrzením instalace se vám zkratka zobrazí, a vy si tak můžete procházet, co všechno zkratka opravdu dělá, a to po jednotlivých akcích, takže víte, co si do zařízení dáváte. Jednu věc jsme v celém seriálu ještě nezmínili, a přestože jde u Applu o samozřejmost, je dobré to tady říci. Zkratky jsou instalovány v rámci vašeho účtu na iCloud a jsou synchronizovány se všemi zařízeními, která zkratky podporují. Pokud si tedy vytvoříte, nebo nainstalujete zkratku na svém iPhone, na ostatních zařízeních, jako je třeba váš iPad, ji pak snadno najdete. Poslední dva roky podporuje zkratky i operační systém macOS, a to nově nativně v samostatné aplikaci Zkratky. Tady ale může při synchronizaci docházet k potížím, protože rozsah funkcí na Macu a iPhone není stejný.

Pochopitelně, i vy můžete svoje zkratky sdílet, a to s využitím funkce Sdílet zkratku, kde kromě klasických možností nabízí aplikace sdílení buď přes iCloud Drive, nebo jako textový soubor zdrojového kódu. Mějte na paměti, že, pokud chcete, aby si vaši zkratku mohl nainstalovat někdo jiný, musíte ji vždy sdílet přes iCloud Drive.

CO SE DÁ SE ZKRATKOU DĚLAT?

Fajn, máme zkratku, ale to určitě není všechno. Zkratku můžeme spouštět různými způsoby:

- Klasicky přes otevření aplikace Zkratky a nalezení zkratky a poklepáním.
- Zástupcem na ploše. K tomu stačí zkratku sdílet a ze sdílecího seznamu vybrat Přidat na plochu, kdy se vám spustí jednoduchý průvodce, kam napíšete název nového zástupce na ploše a vyberete si ikonku, kterou si můžete ještě trochu i přizpůsobit. Pak se vám na ploše prostě udělá zástupce, jako kdybyste spouštěli aplikaci.
- Spouštění z widgetu. Ať už na zamykací obrazovce, nebo v panelu Dnes, nebo jako widget na ploše, tady všude můžete nainstalovat widget aplikace Zkratky. Na výběr máte dva widgety v různých velikostech, a to pro spuštění jedné konkrétní zkratky, nebo daleko lepší widget se zkratkami z dané složky. Jak jsme si už říkali, zkratky si v aplikaci Zkratky můžete třídit do složek, a tak si třeba udělat složku s názvem „Widget na plochu“ a tam si dát zkratky, které pak chcete mít rychle přístupné. Takhle to mám i já.
- Spouštěním přes Siri. O tomhle už jsem psal před tím, je zde spousta problémů v podobě nefunkčního českého diktování ve zkratce, nebo nutnost si zkratku pojmenovat v angličtině, abyste pak mohli jen vyslovit třeba „Hey Siri, My shortcut“, ale jde to, kdyby to náhodou někdo potřeboval. Funguje to skvěle u plně automatických zkratk, které nepotřebují žádnou interakci uživatele.
- Spouštění z jiné zkratky. Pokud se vám zdá, že tohle je šílenství, tak vezte, že není. Já mám třeba vytvořenou zkratku, která mi zobrazí menu a po výběru nějaké položky se spustí určitá jiná zkratka. K tomu ve Zkratkách slouží akce s názvem Spustit zkratku. Jsou zde ale i jiné akce, jako třeba zobrazení seznamu zkratk ve složce, a pak možnost nějakou z nich spustit, obdobně jako je to na widgetu.
- Spouštění z listu sdílení. Pokud v nastavení zkratky zaškrtnete, aby se zobrazovala v listu sdílení, a u zkratky pracujete s nějakým (jakýmkoliv) vstupem, ukáže se u patřičného obsahu ve sdílcím listu, a to v jeho spodní polovině mezi akcemi. Pokud v nastavení zkratky povolíte zobrazování v listu sdílení, v editoru zkratky nad akcemi se objeví nové nastavení s názvem Vstup, a vy si jej můžete rozkliknout a nastavit položku Přijmout vstup typu, kde si nastavíte, pro jaké typy sdílení se zkratka bude objevovat.
- Ukázat zkratku na hodinkách: Toto se opět nastává v nastavení zkratky, kdy stačí zaškrtnout položku Zobrazit na Apple Watch a budete moci zkratku spouštět z hodinek.

Nové výzvy v Google Classroom

Magazín ■ Karel Oprchal

Koncem září mi krátce po mém nástupu na gymnázium EDUCAnet v Ostravě vyšel článek s prvními dojmy ze systému virtuálních tříd prostřednictvím Google Classroom, který na této škole už roky funguje. Shrnul jsem tehdy všechny svoje dosavadní názory a vyjádřil veliký potenciál, který tento systém nabízí. Musí se však adekvátně využívat a to jsem si musel ještě pořádně osahat. Dnes jsem připraven se na to s odstupem necelého pololetí podívat ještě jednou.

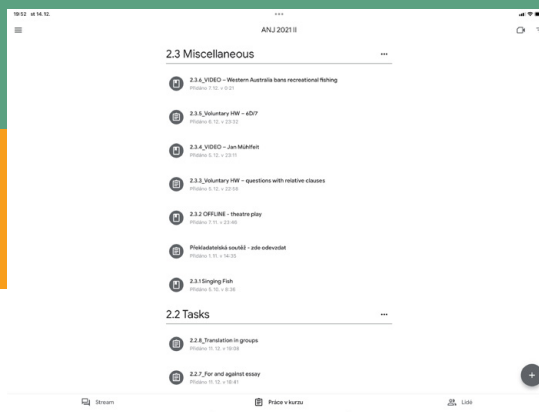
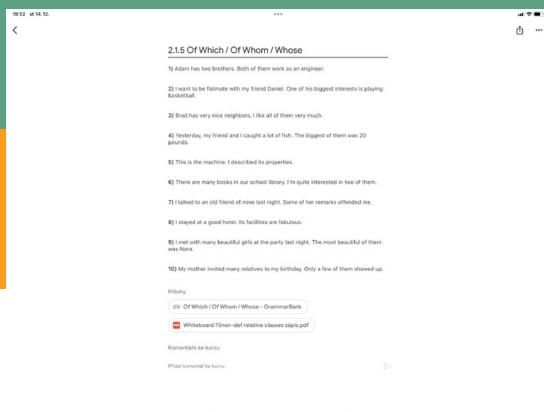
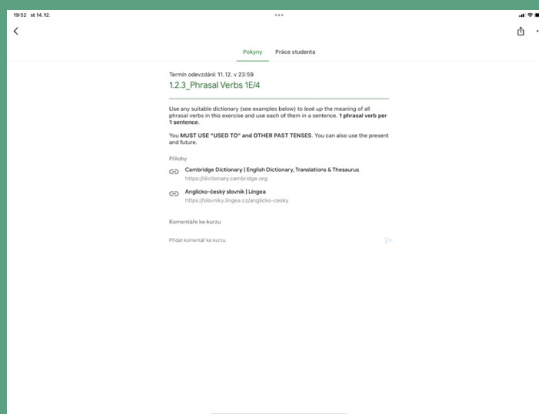
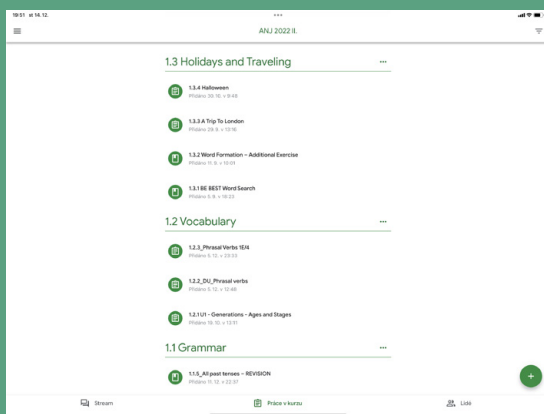
Řekl bych o sobě, že svou výuku koncipuji úplně netradičně. Zajímá mě v první řadě, co si od společně stráveného času slibují studenti, a na základě toho-to co nejpřesnějšího přesvědčení se snažím vymýšlet takový plán, aby odpovídal mým odborným nárokům na to, co si musí studenti odnést a co se musí vykonat. Měl by jim ale být ve většině případů co nejbližší. Tento přístup má svoje jasné výhody i nevýhody. Na jednu stranu může být výuka svižnější a především prakticky orientovaná; výstup hodin je maximálně orientován na přínos pro studenty a z mého názoru i zpětné vazby mých studentů, na kterou se jich pravidelně ptám, vyplývá, že se toho alespoň pocitově mnohem víc stihne. Rozhodně by mělo po každé hodině být možné explicitně vyjádřit, co se dělalo a jaký to mělo smysl.

Obrovskou nevýhodou může naopak být, že si jako učitel neodpočinete. Velká část hodin je založena na improvizaci a momentálním rozpoložení třídy, což může rozdmýchat, ale i blokovat, co jste si na hodinu připravili. I mimo výuku si mnohdy budete hodiny lámat hlavu nad tím, jak co podat, kdy co vypíchnout, jak hodinu začít, protože time management je téměř nemožný a jít před 15–25 lidí s tak volným plánem je docela hazard. Musíte si prostě věřit a mít dost duchapřítomnosti a znalostí,

abyste se nenechali překvapit, natož vyvést z míry. Z mého úhlu pohledu ale potenciální úspěch vyvažuje rizika. Studenti přinejmenším nebudou moci popřít, že jste se jim věnovali, i když hodina skončila jinde, než jste původně zamýšleli.

VLASTNÍ STYL

V porovnání s předcházejícími vyučujícími se nicméně mnohdy nemůžu zbavit pocitu, že jsem brutálně neefektivní. Jak jsem uvedl ve svém **minulém článku** na toto téma, ve všech virtuálních kurzech (v mém případě angličtiny) vidím veškerou historii toho, co bývalé kolegyně s mými studenty dělaly. Když se podívám na neuvěřitelné množství úkolů, které jim tam zadávaly, musím si nevyhnutelně myslet, že v angličtině nic neděláme, protože papírově nevykazují takový výkon. Ve skutečnosti je ale opak pravdou – v hodinách jsem přece přítomen a vím, že pracujeme; všechno probíhá jaksi podle plánu, a pokud porovnáím počet známek mých studentů v angličtině se známkami v jiných předmětech, dostali ode mě studentů více. V tom tedy problém nebude, největší rozdíl je právě v koncepci mé výuky. Na jednu stranu vycházím z toho, co studenti o mých hodinách říkají a že nelžou, na druhou stranu vidím povahu těch úloh,

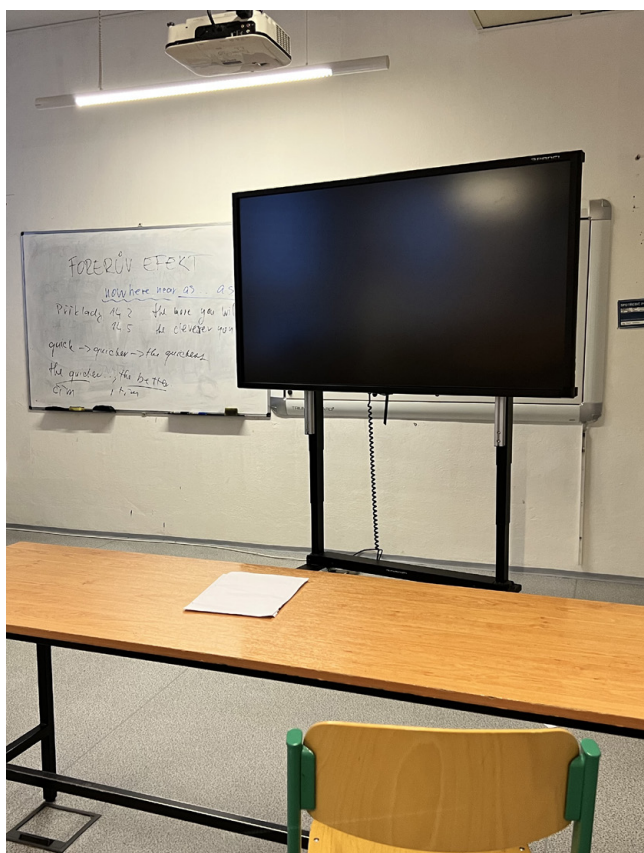

kteří mé kolegyně zadávaly, a mají takový charakter, že bych je studentům nikdy ani neuměl zadat a dále s nimi v hodině pracovat. Tyto aktivity neodpovídají mému přesvědčení o tom, jak by měla výuka angličtiny vypadat, a jednoduše je odmítám. Taky proto, že prostor Classroom nechci zahlcovat nepřehledným a nevypracovatelným množstvím cvičení, které si studenti kdykoli mohou najít na internetu, budou-li chtít.

Je o mně známo, že se i přes své nadšení pro cokoli moderního, zasazuji o efektivní a účelné zapojení technologií. Z toho vyplývá, že Classroom nebude jediný a výlučný zdroj práce pro mé studenty, není prostě dobře žít absolutně digitálně. Studenti mají učebnici a podle té jsou také zcela správně psány naše tematické plány, takže je nesmysl s ní nepracovat. Stojím si za tím, že učebnice se musí jednat jako materiál a jednak jako ne úplně levná investice kreativně využít, aby její vlastnictví nebylo zbytečné. To ale také neznamená, že musíme nutně projít všechna cvičení a je problém, když se tak nestane. Záleží jen a pouze na tom, co já jako vyučující považuji za vhodné, co by mohlo mým studentům něco dát. Letět střemhlav skrz učebnici, i jakékoliv jiné materiály online, může být nakonec jen nekonečný hon za jakýmsi kvazí výkonem, kterému – možná

paradoxně – nemusí odpovídat konečné znalosti studentů. Je důležité umět v pravou chvíli zpomalit a naopak jinde vytvořit tlak. Pracovat s třídou jako s publikem.

Classroom mi do toho tedy zapadá jak? Jako komplementární nástroj, z druhé strany formující obecný průběh a směřování výuky. Přidávám tam postřehy, doplňující aktivity, věci mimo kánon i speciální zadání, které pomůže studentům doma i ve škole zamyslet se nad učivem jinak, v širším kontextu, hlouběji. Byl jsem ve škole učitelem, ke kterým jsem vždy vzhlížel, veden k tomu, aby se ve výuce přemýšlelo, mluvilo, konzultovalo, pracovalo a tvořilo. Každý to dělá jinak, ale mně v tom hodně pomáhá iPad a hraje v mých hodinách stěžejní roli. Chodím s ním po třídě, dohledávám informace a hlavně sdílím svou obrazovku na velkém panelu vpředu, aby studenti viděli, co dělám, kde zrovna jsem, můžu jim na tabuli odkudkoli napsat jakoukoli poznámku a obratem ji komentovat. iPad je pro mě (společně s tím velkým elektronickým panelem) zásadní, jelikož dovede neskutečně ulehčit práci a zvýšit její kvalitu. Primární čas na procvičování a upevnění nově osvojených znalostí je u mě doma. Takhle to pak má svůj specifický, hmatatelný spád, který dle mého názoru dělá výuku výukou. Jinak to prostě neumím.

Jediná věc, kterou bych si do budoucna přál upravit, je to, aby si všichni studenti kromě učebnice a počítače nosili do mých hodin i zápisník nebo kus papíru a mohli si psát poznámky rukou, byť tři slova. Někteří to již dělají, pár jich má iPad s tužkou, jiní si zapíší pár slov na počítači a zbytek vůbec, a já si myslím, že to není ideální. Víím, že se každý učí jinak a ne všichni si potřebují dělat zápis, aby si nové informace zapamatovali, ale se svými zkušenostmi ze školy můžu říct, že rukou psané poznámky mají skutečně něco do sebe, a když se k nim člověk jednou vrátí, což by při přípravě na zkoušení nebo třeba jazykovou zkoušku měl, ocení to. Psát si poznámky na klávesnici člověka prokazatelně připravuje o určitý dojem, není to spojené s žádným myšlenkovým pochodem, je to pouze efektiv-

Promyšlená práce s Classroom nebo kterýmkoli jiným systémem rozhodně zapadá do ideálu moderního vyučování a nabízí možnosti, které dříve nebyly.

STUDENTI SI MUSÍ ZVYKNOUT

Důvodem, proč jsem nemohl všechny dojmy a nápady sepsat hned v prvním díle, bylo, že jsem si potřeboval postupně ověřit, zda je moje možná idealistická představa vůbec realizovatelná. Po čase se ale ukazuje, že to i přes větší či menší porodní bolesti fungovat může. Každá třída je jiná a skládá se z rozdílných jedinců, z nichž každý má ojedinelá očekávání a jeho uvažování funguje odlišně. Přistupuje k učivu jinak, chápe ho jinak a potřebuje ho mít vysvětleno svým způsobem. Ve školní třídě není samozřejmě možné maximálně individualizovat, ale určitě se o to jde pokoušet a postupně u každého ladit nedostatky, ať už v jeho znalostech nebo v podobě výuky vůči němu, aby byly hodiny po čase plošně co nejeefektivnější. Po mém nástupu bylo cítit, že byli někteří studenti trochu překvapení, ale myslím si, že se nám podařilo se naladit na společnou vlnu. Potíž byla, že s jiným konceptem mé výuky souvisejí i jiné, mnohdy zvýšené nároky na určité aspekty jejich znalostí, které předchozí kolegové na základních školách, a ani u nás na gymnáziu, nerozvíjeli, a studenti nevěděli, jak se s tím popasovat. Přišla jiná podoba hodin, přístupu učitele i testování, a ano, mnohým to zahýbalo s průměrem. V konečném důsledku si ale troufám tvrdit, že studenti pochopili, že je to všechno mířeno na ně a myšleno v jejich prospěch.

ní při velkém množství dat. Zápisy by ale neměly být příliš dlouhé, mají být praktické a být v souladu s celkovou podobou výuky, takže by se rukou psané poznámky měly vyplatit. Nesou v sobě příběh a emoci, které nám při učení pomáhají nejvíce. Kdo to ale dělat nechce, nebude a nemá být nucen. I když musí studenti splňovat nároky a zvyknout si na určitou podobu výuky, musí si postupně vybudovat vlastní styl učení, který jim nejvíc vyhovuje, a to tím pádem musí zohledňovat i učitel při koncepci svých hodin. Dělat to tak, aby nabízel více způsobů, jak dosáhnout cíle. Tak si studenti z hodin odnesou nejvíce, protože je budou mít spojené s něčím, co je jim vlastní.

Promyšlená práce s Google Classroom nebo kterýmkoli jiným systémem rozhodně zapadá do ideálu moderního vyučování a nabízí skutečné možnosti, které dříve nebyly. Studenti mohou čerpat s postupně se sbírajících materiálů, mohou se k nim vracet kdekoli a kdykoli a hledat si další informace, pokud mají zájem. Rozhodně by to ale neměl být jen online archiv učiva, místo aby se jim tisklo, protože tím se určitě nenaplní jeho maximální potenciál. Zásadní je čas strávený ve výuce nad těmito materiály, ať už je jejich povaha jakákoli, a pokud splňuje určité zásady, pak bude i Google Classroom užasným pomocníkem.

| Zastaralý iPad mini

Magazín ■ Jakub Dressler

Je konec roku a toto je můj poslední článek v tomto roce. Něco končí a něco nového začíná. A proto bych se chtěl věnovat iPadu mini, konkrétně jeho prvním třem verzím, které jsou oficiálně „zastaralé“.

Cekat jsme to museli. Nic netrvá věčně a tito zaslouží „dědečkové“ jdou do jablečného důchodu. Já jsem ani jednu z těchto verzí neměl, ale měl jsem jejich nástupce – iPad mini 4. Téměř stejný design, funkcionalita i zaměření. Bylo to moje první zařízení od Apple, takže mám k tomu-to iPadu zvláštní vztah. Byl pro mě dokonalý. Kupoval jsem si ho, když kolem mě začal mít tablet každý druhý. Jeden známý mi řekl, že mezi telefony konkurence je, ale mezi tablety existuje jen Apple. Nikdo jiný to neumí tak dobře. Tak jsem si našel iPad a koupil si jej. Pro moje využití se nejvíce hodil právě „miník“. Byl a stále je velmi skladný, lehký a hodí se do terénu. A přesně toto jsem potřeboval.

Teď už to tak není. Pořád mám iPad mini, přesněji řečeno ho má moje žena, ale stále se mi někdy stýská po mém starém iPadu. Hlavně když jsem venku. Můj nový iPad Air je velký a teď v zimě to prostě není ono. Takže uvažuji o tom, že budu mít iPad Air doma a iPad mini na ven. Jo, to by asi mohlo fungovat.

Často slyším, že je iPad mini zbytečný a lidé nechápou, proč si je někdo kupuje. Kolem mě jich je ale hodně, i když uznávám, že se pohybují mezi lidmi, kteří pro něj mají využití. Pokud si ale dobře

pamatuji, tak Tim Cook jednou řekl, že jeho nejoblíbenější tablet je právě mini, ne?

Uběhlo 7 let a je třeba si přiznat, že ani výdrž iPadů mini není nekonečná. Apple pravidelně vyhláší produkty jako zastaralé 7 let od poslední oficiální nabídky produktu. Co to ale znamená? Rozhodně ne, že vám iPad přestane fungovat. Jedná se o ukončení hardwarové podpory ze strany Apple. Například, já mám ve své sbírce iPad 2 dovezený z USA. Tomuto iPadu je už přes 10 let a stále funguje. Je vám zajisté zcela jasné, že nefunguje perfektně a rychle, ale základní věci zvládá opravdu dobře. A co byste chtěli po 10 letech!

TROCHA HISTORIE

Jeho historie rozhodně není tak velkolepá jako u prvních iPhoneů nebo iPadů. První verze iPadu mini byla zveřejněna 23. října 2012 v San José v Kalifornii, tedy rok po Jobsově smrti. Můžeme si jen domýšlet detaily, ale zdá se mi jasné, že o vývoji menšího iPadu věděl. Pochybuji o tom, že by Apple dělal něco na poslední chvíli. Každopádně je to zajímavé. Z toho mála, co o Jobsovi vím, je zřejmé mimo jiné i to, že věřil, že správná a komfortní velikost iPadu je 9,7 palce. Všichni si dobře pamatujeme na jeho slova o malém iPhoneu a velkém iPadu. Kde se tedy vzala myšlenka malého iPadu?

Eddy Cue, Senior Vice President of Internet Software and Services, se zasloužil o přesvědčení Steva Jobse, Tima Cooka a Phila Schillera, když jim poslal v mailu konkrétní body, proč by se měl Apple zaměřit na iPad s úhlopříčkou okolo 7 palců. Steve ze začátku váhal, ale nakonec se nechal očiividně přesvědčit. A proto byl v roce 2012 uveřejněn iPad mini jako odpověď konkurenci na jejich řešení typu Amazon Kindle. Hlavní prodejní slogan zněl: „iPad mini – every inch an iPad.“ Jeho cena byla vysoká, ale za to měl dobrý displej s technologií multi-touch, HD kameru 1080p, akcelerometr nebo gyroskop. První verze měla podporu iOS 6.0, čip A5 a garantovaných 10 hodin výdrže baterie. Měl podporu GarageBand, Game Center nebo iBook. Apple chtěl mít prostě všechno v jednom. Chtěl mít konkurenci pro čtečky, ale zároveň chtěl mít minimální rozdíly ve funkcionalitě s jinými iPady.

Rok na to ukázal Phil Schiller nový iPad mini 2, vylepšenou verzi svého předchůdce. Hlavní a nejvýraznější změna byla v displeji. Nový displej Retina s rozlišením 2 048 × 1 536 rozhodně potěšil. Čip A7, větší RAM (1 GB) nebo maximální úložiště až 128 GB, které bylo zajisté také vítaným vylepšením. Ale tento model doprovázely problémy. Byl moc těžký a tlustý (což můžu potvrdit) kvůli větší baterii, nabíjel se déle než předchozí model, fotoaparát taky

nestál za nic, ale hlavně ta cena! 829 USD za 128GB verzi s LTE! Kritika byla velká.

Zdá se to až neuvěřitelné, ale hned v roce 2014 vydali 3. verzi. Neuvěřitelné je to samozřejmě s nadsázkou, protože iPad mini se poslední dobou nedočkává takové pozornosti jako tehdy. Teď je poslední verzí iPad mini 6. generace z roku 2021. Čtvrtá generace vyšla v roce 2015 a pátá generace v roce 2019... Tak trošku se na něj kašlalo.

Apple se každopádně nepoučil z chyb předchozího modelu. Třetí generace byla sice plná příjemných změn, ale ani to nestačilo. Přidali Touch ID a vylepšili fotoaparát. Přesto prodeje padaly a s iPadem mini to vypadalo špatně. iPhone se zvětšoval a lidé neměli potřebu kupovat jen o pár palců větší iPad.

Přesto Apple uvedl v roce 2015 novou – již čtvrtou – generaci. Ta už byla podstatně lepší, ale pořád měla mouchy. Ano, byl lehčí, tenčí, měl lepší čip (A8) i kapacitu RAM. Na tomto tabletu bylo vidět, jak se snažili do něj nacpat něco nového. Byl to první iPad mini, který dostal podporu Slide Over, Split View nebo funkce Picture in Picture. Prodeje se mírně stabilizovaly, ale zázrak to nebyl. iPad Air 2, který vyšel ve stejném roce, byl o hodně lepší, a pokud vám nešlo přímo o miniho, tak se vám menší model prostě nevyplatil.

iPad mini byl koncentrovaná esence velkých iPadů, mělo to být něco lepšího než iPhone, ale ne o moc větší. Neměla to být jen lepší čtečka knih. Měl to být David bojující proti Goliášům, ale Apple na něj kašle.

Zbytek historie už asi všichni známe. Pátá generace nic moc nového nepřinesla. Ta šestá už byla vydařenější, a to hlavně díky novému displeji, podpoře Apple Pencil 2. generace a novému designu. Tento poslední model je konečně to, co bych si představoval. Ale ta cena... Stačí si připlatit jen o pár tisíc více a máte větší iPad. Je to pořád o tom, jestli mini potřebujete nebo ne.

ZÁVĚR

Je to tak trochu doteď. iPad mini, asi kromě 6. generace, nebyl nic extra. Cítil na konkrétní skupinu lidí, kteří věděli, proč jej chtějí. Někdy se mi zdá, že to Apple dělá schválně. Ale možná nás, zákazníky, zná lépe, než se známe my sami. I já, věrný fanoušek iPadu mini, jsem si koupil větší displej. Je to prostě lepší, výhodnější. Hlavně, pokud jej používáte doma. Ale pořád mě láká ten mrňous, který mi leží na gauči. Už jej asi nikdy nebudu mít jako hlavní zařízení, ale

ta nostalgie a zároveň užitečnost v některých situacích mě určitě lákají a já budu mít zase dva. Sice je to starý a pomalý děda, ale pořád má svoji jiskru. To, že se vleze do kapsy od kabátu nebo saka (což bych teda nedělal – nejsem barbar), je jeho největší přednost. Dříve jsem jej používal na prvotní zpracování dat od klientů. Teď mám jinou práci a i tam se menší tablet hodí, protože na pracovišti nemám tolik místa. A v kombinaci s iPhone 13 mini je i obrazovka s nečlými 8 palci k nezaplacení.

Zároveň se ale zlobím na Apple. iPad mini začínal jako koncentrovaná esence velkých iPadů, mělo to být něco lepšího než iPhone, ale ne o moc větší. Neměla to být jen lepší čtečka knih. Měl to být David bojující proti Goliášům, ale Apple na něj kašle. Kašle i na nás, kteří milujeme iPad mini. Ale čísla jsou asi nemilosrdná. Já bych se nerad dočkal doby, kdy už tu iPad mini nebude. Tak jako to potkalo iPhone mini. Ale naděje umírá poslední, ne?

HAPPY NEXT

